

Alleen zijn

In deze tijd hoor je veel over eenzaamheid. Door de dichte deuren van huizen, winkels en restaurants en noem maar op wat er allemaal dicht is, (behalve de super, de drogist, en tot mijn stomme verbazing de drankwinkel) is er veel eenzaamheid.

Wat is het verschil tussen eenzaam zijn en alleen zijn? Koningin Wilhelmina schreef ooit een boekje: 'Eenzaam maar niet alleen.'

Je zou het oppervlakkig gezien niet verwachten, maar sommigen van u kennen deze ervaring.

Je bent in een gezelschap maar je voelt je niet betrokken bij hun gezelligheid, hun vrolijkheid. Jij zit met andere gevoelens en gedachten. Soms voel je je daardoor nog meer eenzaam. Jij hoort er niet bij, je staat er buiten. Het omgekeerde kan ook waar zijn, alleen maar niet eenzaam.

Als jarenlange, ervaren kloosterbezoeker kan ik vertellen dat het heerlijk kan zijn om alleen te zijn. Als je een druk sociaal leven hebt, heb je wel eens het gevoel dat je geleefd wordt. Dat je jezelf kwijtraakt in alle gezelligheid, gesprekken, samen dingen doen en beleven. Stilte is dan weldadig. U weet ook dat stilte aangrijpend en akelig eenzaam kan zijn, maar stilte kan ook heerlijk zijn.

Kloosters zijn stiltegebieden. Er wordt geen woord te veel gezegd. Ook weer niet te weinig, maar één woord kan meer goed doen, dan een stroom van woorden.

Jezus wordt het Woord genoemd. Het Woord van God wat bij de mensen is komen wonen. Dat is van woorden en daden. U kent vast het Feyenoord lied: 'Geen woorden maar daden.' Bij God/ Jezus zijn woorden daden. Er is geen tegenstelling.

Maar terug naar die stilte in kloosters en in gebedshuizen. En vooral dat alleen zijn.

Een eerbiedige, afwachtende, verlangende stilte. Wat gaat God/Jezus tegen mij zeggen?

Jezus zegt in Matteus 6: 6 'Maar gij, wanneer gij bidt, ga in uw **binnenkamer**, sluit uw deur en bid tot uw Vader in het verborgene; en uw Vader, die in het verborgene ziet, zal het u vergelden.'

De laatste maanden, en dat beginnen er al aardig wat te worden- als we de zomer even niet meerekenen- zitten we veel 'noodgedwongen' alleen in onze binnenkamer.

Dat kan de ene dag geen probleem zijn. Het is goed zo, het geeft rust. Er is gewoon even geen keuze van ga ik eruit of naar iets/iemand toe of niet? De andere dag komen de muren van die binnenkamer op je af. Ik wil eruit, iets beleven, iemand echt ontmoeten.

Het zal nog even duren voor de kamers weer opengaan. Dat is ons allen duidelijk. Volhouden en misschien lukt het ons om eruit te breken en iemand echt te ontmoeten, die Vader in het verborgene. Zouden we daar een glimpje van op kunnen vangen? Wil die even bij ons komen zitten in ons alleen zijn? Dan zijn we alleen maar niet eenzaam.

Hopelijk gebeurt dat zomaar. Hoe dan ook: in ons gezamenlijk lot zijn we verbonden.

De foto: Protestantse kerk in Egmond Binnen. Inmiddels in bruikleen gegeven aan de 'buren' de Benedictijnen van de Sint Adelbert Abdij.

Ds. Agnes Hana